



Пейо Яворов

Великден

На брат ми Атанас

Един – и втори удар в безмълвието нощно...
Задружно проехтяват църковните камбани
и светла вест се носи; повтаря я всемощно
разбуденото ехо в намръщени балкани
и тласка я нагоре към висини бездънни.

Нощ мрачна оживява – тържественост я пълни
и говор я оглася свръхземен и невнятен:
души безгрижни сякаш, професия безкрайна,
невидими към бога молитвата си тайна
възнасят – и обхождат простора необятен.

Звънят, ехтят камбани... На всеки удар нови
с по някой спомен сладък отеква памет будна:
сърце за миг забравя тъгата, що го трови,
и трепетно заслушва се в приказката чудна
за минало детинство, за дните невъзвратни
на младите надежди и сънищата златни
и вярата наивна... кога тече живота
безгрижно и щастливо под бащин покрив мили,
кога неволи още не са ни поразили
и впрегнали догробно на черен труд в хомота.

Пред погледа възкръсват, минават като живи
ред образи и скъпи, близки на душата:
ту стар баща, унесен в мечтания щастливи,
ласкаещ мила рожба, ту майката благата,
загледана в хлапака, ту братя и сестрици,
ту весела дружина от палави връстници –
рой птички повилнели – в игрите, смеховете;

ту русокъдра дружка... и две очи засмени,
и две странички нежни – божурчета червени,
на млада, ранна пролет най-любавото цвете...

Честито, свидно детство – цъфтяща, рай долина,
останала далеко зад пътника утруден;
от буря сякаш носен, той бърже я отмина
и днес напразно гледа зад себе си учуден,
напразно... А пред него – белей се път незнаен,
а мръщи се над него и небосвод безкраен –
и страх неволен често смущава му душата:
че слънце го изгаря, а сянка не съзира,
че хала го настига, а завет не намира,
нито спътник някой – да си даде ръката...

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набирание: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7055>]